

1922-05-10

AFSENDER

Viggo Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Roskilde

Arkivplacering:
Mappe 29 nr. 4a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Raski'et.
10 Maj - 1922.

Sten Sinner. 'Hvilken
Overraskelse.' Sander en
elskelig Hilsen. Iverksej
af Og Sander at ville gerne glæde
mig med nogle gode Ord om
Stephans Arbejder. Et opmærksomt
Du og saa. Hans selv vil ogsaa
få og meget opildnet Længsel,
Et vel pynt. Han arbejder
tingt men tager det alvorlig.
Jyten nok, den unge Pige Torvald
har taget ham uhyre lang
Tid. Men ogsaa den store
Komposition af Maderen
med Børnet paa Armen
har han skit Længsel med, glimt
Et på 1te. Et andet ^{for et faldet} Ophængning
og i den Tid ^{at} endelig meget der paa.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 29 Nr. 4A

Midt forkommer det, at en
vander et godt Grundlag
at gaa ud paa. Men paa
der maaske meget gammelt.
Lagssætninger.

Ja naar I nu, I vore
ikke selv kan naa henid, I
kerlige to, saa er det jo
et udmærket Skæfethedens
Paa Jorden os. Vi er meget
fjæle og taknemmelig, derfor.

Saa dan et Lystræk og jo
ikke klaskede paa en aple
Rembrandt-tegnning.

Og hvor er det dybt! Men
Loven, karakterfuldt,
muntligt, mormuntet
i sin alen Naturlighed.
Funder der noget i en maa

muntal Tegner ind Rembrandt.
Tegningens overgaaer, men
Gaa langt Raderingen, saa
ypulsting der end i den klædt.
Kunsten Tegner, et udsatte
Blad, mørkt og Lyt, et munt
indlagt; det varus ikke; det af
gerinde er den i paa velt
Nacht, glimrende og egnet
ly skulde komme paa.
Mantelens lukt paa Alsa-
kara og Sara - men der
vinder os jo saa let til helde
Ommer i Lend, kun paa Rem-
brandt. Hvor er det egnet
ly overflødt alt det, vi
finner os i, naar man
er saadan noget. Et i jo
et fuldt virkende Maleri-
men dog afgjort en Lyng.
Men ind kan forringe den

Man gik der paa Akademiet
og fik indpaaet det, helt færdigt.
Rigtigt og færdigt. Men hvad
er færdigt? At udhykle hoved-
sagen levende og levende den
ved Overfladigheden. Ah Gud,
hvilken Jamnuelighed man
vader i. Is for at I skal
med alle Overfladighederne
skænke Gid - ja Tænk, for
det er fornødne. De Lyng
har man Mad, uagtet so uat
mest ækkel, men hvis
tanke har det men menneske-
ligt paa Hjerter og de so
uagtet uagtet, der har det Be-
tægtelighed for at gribe men
energi, Centrum end
vot Skægtled.

Skj paa gaaet begribt der
skj paa uat at se ut megl.
der so uagtet en Overvæn-
melte. Is der naturligvis heller

i alle ret meget, men det er nu først py
 sa. Jaarligt kan findes i alle alen,
 gfaad is ohae ganske Rejse hven!
 gang.
 Men det tænke sig fraa keen
 By, hvilkken fortværet levet
 Sund det er, at den har givet
 saa mange Aar og saa mange
 Bæfeler til Ting de alder
 kunde have bemoglet de med.
 Deres Olgensig hideruak,
 den har Lyet stent; de skulde
 have Besvaret. Al som
 kunde skænke is saa meget
 men liden i den Kunst,
 har naaet den Loe til
 aet det Mas, som (ligge
 mig - men by elsket de)
 sket den ligesom for dig.
 Othladig Sund.
 Og, at den Optagethed
 Alene den hør for es, for

warden ending with 3 for half the year -
making 21 years by her father's. (all in one nation was
practising. Many had by that means 100000.

man vander polder yndamen
 alle at fortyne den knops
 klinkaalt Tid. By haften
 Gangs, daa staar ved
 Raasvænget Beggeuden
 med alder Lyd (om end alle
 heller selv med saa megen
 Tid) held berigt for, men
 by har alle været det.
 Sverkealigt da at alle yd
 ud selv mindes os.
 V. alle alder vil deene,
 by har bogen, Siger af
 Farkolede y - lags kær
 at op, alle har de
 omgaaend hind pa os.
 By forda for nogen
 Tid siden, at Lyne y
 hendes Mand selv isse
 ny, Land skald of den
 Lergund, For Skundt, haad

nat, alle har is deene, hullet
 vor isly, ventigt. Men deene
 kan de alle. Men by har
 den Glad at se Lyne, den
 by my alle forat selv den
 ungang berigt os. By har alle
 kaldt saa meget af hendes.
 Men man yder for den selv
 forly y berigt y last
 den fac Tid at den ny saam
 ynd, it slon bevaaleg
 Farkald. Men ved, om
 Idr alle paa Lyne hit y pa
 den mind for den alle y
 vil ungang.
 Det glæder ny af hin Olive
 e rasken; Gade for hendes
 at han en Forten paa Landet
 by en meget indessent
 sin Gabelen vœren
 By by y e opend paa
 at se Oagroping mæne

Jæderst. Et maa her veem
 veert at endes det der
 munder Ruum. Et liden
 gaet at fæe noget med Spor
 i. Men lidt flaa, Munder
 ved der uhyr Stængthed
 i Arkitektuuren, dyngede
 skaber. Der helligt Sampli-
 cetas Jorlaar Men so uals,
 men Antikken uer ar ikke
 bar. Et Haaren var heller
 Men saa uigteru. Stængthed
 ergad - (hvem der kommer
 noget, der Betung) men
 den skal meget til bagved
 for at Stængtheden skal leve,
 Men glæder mig over at der
 er saa oplaget at Kunst og de
 af liden Akademi paktib
 og Skolevæsen og Admuntia-
 tion og all det Spindelvev
 som den er færdig uals om
 at udræb. Og saa her den

det udsættelse, fæerme og udsættelse. Men det er
 og noget de dyngede og her Stængthed skulde. En fæll
 uer og efter fæerme, men nu uhyr fæerme; men dermed fæerme,
 og fæerme det at det, fæerme det uer der det fæerme.